27/11/2021

Μητροπολίτου Ζιμπάμπουε: Η Ευαγγελική περικοπή της Κυριακής

/ Γνώμες

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ζιμπάμπουε Σεραφείμ

Στην Ευαγγελική περικοπή αυτής της Κυριακής βλέπουμε κάποιον πλούσιο να πλησιάζει τον Ιησού και να τον ρωτάει τι πρέπει να κάνει για να κληρονομήσει την αιώνια ζωή. Κι ο Ιησούς του λέει ότι βασική προϋπόθεση είναι η τήρηση των εντολών του Θεού.

Η μοιχεία οδηγεί στο διαζύγιο με τραγικές συνέπειες για τα παιδιά

Συγκεκριμένα, ο Ιησούς τονίζει στο πλούσιο, ότι για να σωθεί κάποιος και να γίνει πολίτης της βασιλείας του Θεού, πρώτον, πρέπει να παραμείνει πιστός και συνεπής

σύζυγος, δηλαδή να μη πέσει σε μοιχεία. Από την στιγμή που κάποιος από τους συζύγους πέσει στην αμαρτία της μοιχείας, σημαίνει ότι έπαψε πλέον να υπακούει στο θέλημα του Θεού κι ότι άρχισε να επιτελεί τα έργα του διαβόλου. Επιλέγει να γίνει δούλος των αμαρτωλών παθών του με θύματα τα παιδιά του και τη μητέρα τους. Γι' αυτό γίνεται ανάξιος του Παραδείσου κι άξιος της Κολάσεως. Το ολίσθημα της μοιχείας συνήθως είναι πλέον θέμα χρόνου για τη διαδικασία του διαζυγίου. Ο άνθρωπος, που χωρίζει, με την αμετανοησία του ως τρόπος ζωής, είναι τόσο τυφλωμένος, που πιστεύει ότι ουδείς μπορεί να του αμφισβητήσει την αγάπη του για τα αθώα παιδιά του. Στην πραγματικότητα όμως είναι ως να τα δολοφονεί, γιατί πλέον με το διαζύγιο, η ζωή τους δεν είναι όπως πριν. Δύο γονείς σκοτώνοντας τον γάμο τους, σκοτώνουν τα παιδιά τους, να μη μπορούν πλέον να συνέλθουν, με ψυχολογικές τραυματικές πληγές που δεν επουλώνονται ποτέ, που τους συνοδεύουν και στις σπουδές τους, αν καταφέρουν να τις ολοκληρώσουν, και στην επαγγελματική τους ενασχόληση, αν δεν την εγκαταλείψουν και στο μελλοντικό τους γάμο, που δύσκολα δεν θα χωρίσουν όπως οι γονείς τους, τραυματίζοντας κι οι ίδιοι τα παιδιά τους όπως οι χωρισμένοι γονείς τους. Το διαζύγιο είναι χειρότερο από τον κορωνοϊό, γιατί μεταδίδεται και σ' αυτούς που δεν έχουν ακόμη γεννηθεί. Όσα προβλήματα και να υπάρχουν στο Γάμο, οφείλουν οι σύζυγοι με θυσίες και υπομονή και αγάπη να υποστούν τα πάντα, να είναι μαζί για το καλό των παιδιών τους. Μια μητέρα και ένας πατέρας, μπορούν να υποκαταστήσουν πολλούς σε πολλά επαγγέλματα και ενασχολήσεις, ουδείς όμως μπορεί να τους υποκαταστήσει.

Με κάθε απόπειρα φόνου, δολοφονείς τον εαυτό σου, είναι ως να προσπαθείς να σκοτώσεις το Θεό.

Δεύτερον, για να γίνει κάποιος μέλος της βασιλείας του Θεού δεν πρέπει να φονεύσει, διότι ο κάθε άνθρωπος είναι «κατ' εικόνα Θεού», κι έτσι σκοτώνοντας κάποιος τον συνάνθρωπό του είναι ως να προσπαθεί να σκοτώσει τον Θεό. Στην πραγματικότητα όμως ο φονιάς με τα κριτήρια της αιωνιότητας είναι ως να σκοτώνει τον εαυτόν του, γιατί ο ίδιος με το έγκλημα του καταδικάζει τον εαυτόν του να παραμείνει μακριά από τον Θεό, μακριά δηλαδή από τον Παράδεισο και την αιώνια ζωή. Γι' αυτό ο Χριστός, επειδή θέλει όλοι μας να σωθούμε και να γίνουμε αιώνιοι κάτοικοι του Παραδείσου, μας καλεί να συγχωρούμε και ν' αγαπάμε ακόμη και τους εχθρούς μας. Μ' αυτό τον προκλητικό τρόπο μένουμε μακριά από το ενδεχόμενο του φόνου και την αμαρτωλή σκέψη του αφανισμού του άλλου. Γι' αυτό και η Εκκλησία είναι πάντοτε εναντίο της θανατικής ποινής.

Ο Θεός μας καλεί με τη φιλανθρωπία του να γίνουμε Φιλάνθρωποι

Τρίτον, για να κληρονομήσει κάποιος την αιώνια ζωή πρέπει να έχει συνείδηση ότι

τα πάντα ανήκουν στον Θεό, κι ότι μέσα από τα υλικά πράγματα που ο άνθρωπος ελέγχει ή κατέχει, του δίνεται η δυνατότητα ως εντολοδόχος του Δημιουργού Θεού, με την υπακοή στην εντολή της αγάπης, να τα διαχειρίζεται σωστά και τίμια για το καλό του ιδίου, της οικογένειας του και των συνανθρώπων του. Αντίθετα όταν ο άνθρωπος δεν ακολουθεί τη θεία αυτή εντολή, τότε γίνεται κλέφτης και αναπόφευκτα οδηγεί τον εαυτό του στην απώλεια, δηλαδή στην Κόλαση. Φανταστείτε, πόσο άδικος και άσχημος θα ήταν ο κόσμος που ζούμε, αν δεν υπήρχαν όλοι εκείνοι οι φιλάνθρωποι καλοί άνθρωποι που με την άδολη αγάπη τους, ακόμη και από το υστέρημα τους, βοηθούν και στηρίζουν το Ιεραποστολικό μας έργο και μάλιστα στηρίζοντας άπορα και ορφανά παιδιά να έχουν λίγο ψωμί και λίγο γάλα, να μπορούν να πηγαίνουν σχολείο όπως όλα τα παιδιά του κόσμου, και κάποια ιατρική περίθαλψη για να έχουν την ελπίδα να ζήσουν. Πόσο πόνο Θεέ μου δοκιμάζουν νεαρά ζευγάρια να θάβουν τα μικρά παιδιά τους, επειδή αδιαφορούμε να συμπαρασταθούμε έστω και με μια εισφορά ενός ευρώ για να μπορεί να σωθεί ένα από τα μικρά αυτά παιδιά με ένα προληπτικό αντιμολυσματικό εμβόλιο.

«Δικαιοσύνη μάθετε οι ενοικούντες επί της Γης»

Τέταρτον, για να σωθεί κάποιος αιώνια πρέπει κάθε στιγμή να είναι έτοιμος να υποστηρίζει το δίκαιον, να μη επιτρέπει ποτέ ν’ αδικείται κανένας άνθρωπος. Εκεί που δεν συμβαίνει αυτό, τότε ο άνθρωπος είναι πρόθυμος να πέσει στην αμαρτία της ψευδομαρτυρίας σε βάρος του συνανθρώπου του, και ταυτόχρονα όμως να οδηγήσει και τον εαυτό του στην Κόλαση, δηλαδή στην αιώνια τιμωρία. Τελικά αυτός που αδικεί ή ανέχεται οποιανδήποτε μορφή αδικίας, συνηθίζει στην αδικία τόσο πολύ, που τελικά αρχίζει να αδικεί και τα μέλη της οικογένειας του, τα παιδιά του, το σύζυγο μας, τους γονείς μας, τους συγγενείς μας, τους φίλους μας, τους γνωστούς μας και τους συναδέλφους μας, τους συμπατριώτες μας και τον κόσμο όλο , και φυσικά και τον εαυτό μας και μάλιστα αιώνια.

Σεβασμός στους γονείς, οι αχάριστοι δεν έχουν θέση στο Παράδεισο

Πέμπτον, εκείνος που θέλει να σωθεί και να κληρονομήσει την αιώνια ζωή πρέπει να τιμά και να σέβεται τους γονείς του, γιατί πως είναι δυνατόν να αποδειχθεί ότι ένας είναι άξιος του Παραδείσου όταν αποδεικνύεται ανάξιος να δείξει έμπρακτα την αγάπη του και την ευγνωμοσύνη του προς τα πρόσωπα εκείνα που τον έφεραν στον κόσμο και που έκαμαν θυσίες για να τον μεγαλώσουν; Οι αχάριστοι δεν έχουν θέση στην βασιλεία του Θεού. Αν οι γονείς, έστω και πληγωμένοι από την αγνωμοσύνη των παιδιών τους, δεν σταματούν να αγαπούν τα παιδιά τους ακόμη κι όταν είναι αχάριστα, οι γνωστοί τους όμως και οι φίλοι τους και οι συνάδελφοι τους σίγουρα, θα τινάζουν το γιακά τους και θα μένουν μακριά τους όταν τους

χρειασθούν. Οι αχάριστοι μένουν μόνοι τους με ημερομηνία λήξεως. Είναι λυπηρό που υπάρχουν ακόμη και περιπτώσεις που μια ολόκληρη ζωή οι καημένοι οι γονείς κάνουν τα πάντα για τα παιδιά τους, δίνοντας τους και ουκ ολίγα περιουσιακά πλούτη, που τα παιδιά αντί να ευχαριστούν το Θεό για τα δώρα που πήραν χωρίς να δουλέψουν και να κουραστούν, αρχίζουν να τσακώνονται μεταξύ τους για τα περιουσιακά που δεν πρόλαβαν οι γονείς τους να τους τα μοιράσουν, ή ακόμη αρχίζουν μεταξύ τους οι παρεξηγήσεις γιατί η μοιρασιά δεν ήταν δίκαιη κατά την άποψη τους, όταν μάλιστα μπαίνουν στη μέση και οι νύφες και οι γαμπροί, αρχίζουν να σκυλοβρίζονται άγρια, λες και από αδέλφια , έγιναν ξαφνικά οι μεγαλύτεροι εχθροί, σταματούν μάλιστα ακόμη να συναντούνται και να ομιλούν μεταξύ τους, και το χειρότερο, σταματούν να βλέπουν τους γονείς τους, κηδεύοντας τους ζωντανούς. Είναι τραγικό το μεγαλύτερο πόνο στη ζωή τους οι καλοί γονείς που έκαναν το παν για τα παιδιά τους, να τον γνωρίζουν από τα δικά τους παιδιά, τη σάρκα τους. Τα άσπλαχνα και αχάριστα παιδιά δεν μπορούν να διανοηθούν ότι κάποια στιγμή θα θερίσουν ότι σπόρο έσπυραν και ότι κάποια στιγμή θα γνωρίσουν μεγαλύτερο πόνο από αυτό που προκάλεσαν οι ίδιοι, όχι γιατί ο Θεός είναι τιμωρός, αλλά γιατί μακριά από τις ευχές των γονέων και τη προστασία τους με τις σοφές συμβουλές τους, κάπου θα σκοντάψουν άσχημα, που ίσως να μη καταφέρουν να ξανασηκωθούν και να συνεχίσουν τον καθημερινό αγώνα της ζωής. Γι’ αυτό σε μια από τις προσευχές μας την ημέρα του Μυστηρίου του Γάμου των νεόνυμφων στον Ιερό Ναό, διαβάζουμε από την Αγία Γραφή ότι «ευχαί γονέων στηρίζουσι θεμέλια οίκου».

Χωρίς καθημερινή Μετάνοια δεν υπάρχει ελπίδα σωτηρίας

Τονίζοντας ο Ιησούς ότι μόνο ο Θεός είναι καλός, μας στέλνει το μήνυμα ότι ο άνθρωπος μπορεί να γίνει καλός μόνο με τη τήρηση των εντολών του Θεού. Με τη τήρηση δηλαδή των εντολών του Θεού μπορούμε και εμείς να γίνουμε κατά χάριν Θεοί. Ο Θεός τόσο πολύ αγάπησε τους ανθρώπους, ώστε έστειλε τον Υιόν αυτού τον Μονογενή για να έχουμε «ζωή αιώνιον», διδάσκοντας μας να μετανοούμε για τα λάθη μας, διότι πλησίασε η βασιλεία των ουρανών.

Γι’ αυτό, δεν είναι ποτέ αργά, αν κάποιος από μας έπεσε στην αμαρτία της παρακοής της τήρησης των εντολών του Θεού, να μετανοήσει και να προσπαθήσει με προσευχή στον Θεό ν’ ανταποκριθεί μ’ ευθύνη, ζήλο, αγάπη και συνέπεια στην τήρηση των εντολών του Θεού για να κληρονομήσει «ζωή αιώνιον». ΄Οσοι πάλι τηρούμε στη ζωή μας τις εντολές του Θεού, ας συνεχίσουμε μ’ επιμονή τον καλό αγώνα μας με την ταυτόχρονη κι αδιάκοπη συμμετοχή μας στην Λειτουργική ζωή της Εκκλησίας μας, με τον εκκλησιασμό μας, με την συχνή κι άξια προσέλευση μας στο Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, και με την καθημερινή προσπάθεια μας,

όπου και να βρισκόμαστε, να δίνουμε μαρτυρία Χριστού, δείχνοντας την αγάπη μας προς όλους τους ανθρώπους που έχουν την ανάγκη μας. Να έχουμε συνείδηση ότι πάντοτε βρίσκεται αόρατα μπροστά μας ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός. Αυτό μπορούμε να το ζούμε και να το συναισθανόμαστε με τη σιωπηλή επανάληψη της νοερής προσευχής του Χριστού: «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησον με τον αμαρτωλόν και σώσον τον κόσμον σου». Λέγοντας στο νεαρό ο Ιησούς ότι πράγματι μόνο ο Θεός είναι αγαθός, αυτό σημαίνει ότι όλοι οι άνθρωποι χρειαζόμαστε μετάνοια. Γι' αυτό και ο Απόστολος Παύλος τονίζει ότι ο Χριστός ήρθε στο κόσμο να σώσει αμαρτωλούς από τους οποίους ο ίδιος είναι πρώτος (Βλέπε Α' Τιμοθ. Επιστολή, 1, 15-16). Αυτή την προσευχή τη λέμε και πριν να προσέλθουμε στη Θεία Κοινωνία, και οι κληρικοί και οι λαϊκοί.

Αν όμως συμβαίνει πάνω από την πίστη μας στο Θεό, να μας απασχολεί κάτι άλλο, όπως στην περίπτωση του σημερινού πλούσιου του Ευαγγελίου, που έγινε σκλάβος του πλούτου του, τότε ισχύει και για μας η προτροπή του Χριστού ν' αποδεσμευθούμε απ' ό,τι μας έγινε πάθος και ν' ακολουθήσουμε τον Χριστό. ΄Οπως δηλαδή ο Χριστός εργάστηκε και θυσιάστηκε για το δίκαιο, την αξιοπρέπεια και τελικά για τη σωτηρία του ανθρώπου, το ίδιο και εμείς καλούμαστε να τον μιμηθούμε στη ζωή μας, έχοντας Αυτόν ως πρότυπο μας. Αυτό δηλαδή που έκαναν και οι Μαθητές του, εκτός του προδότη Ιούδα. Αυτό που έκαναν στη ζωή τους οι άγιοι μας που φέρουμε το όνομα τους για να τους έχουμε καθημερινό πρότυπο στη ζωή μας. ΄Ετσι έχουμε και εμείς ζωντανές ελπίδες, όπως τους αγίους, που η Εκκλησία μας καθημερινά τιμά, να γίνουμε και εμείς άγιοι και να εισέλθουμε στην βασιλεία του Θεού. Ο νέος δεν είχε καταλάβει ότι ο Ιησούς Χριστός του πρόσφερε μια μοναδική ευκαιρία να γίνει ένας εκ των Αποστόλων του Ιησού Χριστού, όπως ο Πρωτόκλητος Απόστολος Ανδρέας που μεθαύριο τιμούμε σε όλη την Οικουμένη για δύο σχεδόν χιλιάδες χρόνια και θα συνεχίσουμε μέχρι της συντέλειας των αιώνων.

Η φιλάνθρωπη και δίκαιη χρήση του πλούτου μας οδηγεί στο Παράδεισο

Στο σημείο αυτό, με αφορμή την σημερινή Ευαγγελική περικοπή, πρέπει να διευκρινίσουμε ότι ο πλούτος δεν είναι κάτι κακό που ο κάτοχός του πηγαίνει στην Κόλαση. Αυτό που οδηγεί στην απώλεια είναι η κακή του χρήση. Η καλή του χρήση οδηγεί στον Παράδεισο. Κι ο πλούτος είναι μέρος της δημιουργίας του Θεού, που στην αγία Γραφή χαρακτηρίζεται «καλή λίαν». ΄Ετσι στην γνωστή παραβολή του φτωχού Λαζάρου και του άσπλαχνου πλουσίου, βλέπουμε τον Αβραάμ, που ήταν ένας από τους πιο πλούσιους ανθρώπους της Παλαιάς Διαθήκης, να βρίσκεται στον Παράδεισο. ΄Οταν κάποιος είναι πλούσιος και δεν μπορεί ν' ανταποκριθεί στις εντολές του Θεού και να μιμηθεί το παράδειγμα του Αβραάμ και του Ζακχαίου, που χρησιμοποίησαν τον πλούτο τους για την σωτηρία των συνανθρώπων τους, τότε ο

πλούτος του πλούσιου ανθρώπου γίνεται η αιτία της καταστροφής του. Με τον τρόπο δηλαδή που χρησιμοποιεί κάποιος ό,τι έχει δείχνει την κακία του ή την αγάπη του. Στην περίπτωση του πλούσιου του σημερινού Ευαγγελίου έχουμε την αρνητική χρήση του πλούτου, όπου φαίνεται η κακία του και ταυτόχρονα ο κίνδυνος της απώλειας της αιώνιας ζωής. Γι' αυτό ο Χριστός τον προτρέπει να δείξει αγάπη μοιράζοντας τα πάντα στους φτωχούς ανθρώπους που είχαν ανάγκες, κι ο ίδιος να τον ακολουθήσει να γίνει δηλαδή ένας από τους αποστόλους του. Αυτός όμως περίλυπος αρνήθηκε τη μεγάλη τιμή που του πρότεινε ο Χριστός.

Η Εκκλησία αγαπητοί μου ως ο «παρατεινόμενος Χριστός εις τους αιώνας», απευθύνει το ίδιο μήνυμα και σε μας σήμερα. Σε μας εναπόκειται με τη χάρη του Θεού να γίνουμε αν θέλουμε Απόστολοι του Χριστού. Η μαρτυρία του Χριστού ισχύει και σήμερα. «Αυτά που για τους ανθρώπους είναι αδύνατα, για το Θεό είναι δυνατά». Το ίδιο συμβαίνει και σε κάθε προβληματικό γάμο, με τη βοήθεια του Θεού και την υπομονή μας και την αγάπη μας, είμαστε έτοιμοι για καθημερινές θυσίες για να μη φθάσουμε στο διαζύγιο ποτέ μας, γιατί ο γάμος είναι μονόδρομος για τη προστασία των παιδιών. Είναι καλύτερα, ως γονείς, να πληγωνόμαστε καθημερινά παρά να πληγώσουμε ανεπανόρθωτα τα παιδιά μας.

Για να έχουμε την ελπίδα του Παραδείσου και την καθημερινή ευλογία του Θεού, δεν είναι ανάγκη να γίνουμε Απόστολοι όπως τους Δώδεκα Αποστόλους του. Μπορούμε να έχουμε την ελπίδα του Παραδείσου με τη φιλανθρωπία μας, με την αγάπη μας, την ευγένεια μας, τη καλοσύνη μας, την ανεκτικότητα μας, την υπομονή μας και τη καλή μας διάθεση όταν μπορούμε να βοηθούμε εκεί που υπάρχουν ανάγκες, έστω και ελάχιστα, όσο μπορούμε. Και δεν πρέπει ν περιορίζουμε την φιλανθρωπία μας και την αγάπη μας μόνο σε υλικές προσφορές, αλλά και στο ενδιαφέρον μας στο πόνο του άλλου και στην στήριξη του με κάθε τρόπο, να μη πικραίνουμε τους ανθρώπους που συναντάμε καθημερινά και να τσακωνόμαστε μαζί τους και να τους βάζουμε τις φωνές. Πρέπει να προσπαθήσουμε να γίνουμε αξιαγάπητοι, να αξίζουμε δηλαδή της αγάπης, όπως οι γονείς μας, ή όπως πρόσωπα που φεύγουν πρόωρα από ανάμεσα μας, και επειδή είναι αξιαγάπητα μας κάνουν να πονάμε περισσότερο. Δυστυχώς όταν κάποιος είναι άδικος και κακός άνθρωπος, όταν πεθάνει, ασυνείδητα πολλοί λένε, δόξασοι ο Θεός πέθανε και ησυχάσαμε. Ως χριστιανοί όμως προσευχόμαστε για τη σωτηρία όλων των ανθρώπων κι ο Δίκαιος Κριτής, ο Θεός δηλαδή θα μας κρίνει όλους. Φυσικά εδώ ισχύει και η μαρτυρία του Αποστόλου Παύλου ότι «εκείνο που θα σπείρει ο άνθρωπος, αυτό και θα θερίσει» (Προς Γαλάτας 6, 7).

Η Πανδημία του κορωνοϊού μας δίνει μια ευκαιρία να γίνουμε πιο ανθρώπινοι, με τη κοινωνική μας αλληλεγγύη και την άδολη αγάπη και τη φιλανθρωπία μας να

κάνουμε τόσο τη τοπική κοινωνία όσο και τον κόσμο μας πιο όμορφο με κοινωνική δικαιοσύνη και λιγότερο πόνο, εναπόκειται σε μας. Να μη ξεχνούμε , ότι «Χριστούγεννα σιμώνουνε, μεγάλη εορτή, χαρά σ’ όλο τον κόσμο, χαρά σ’ όλη τη Γή». Για να ζήσουμε όμως πραγματικά την Γέννηση του Χριστού και τη χαρά αυτή, πρέπει να αρχίσουμε την πνευματική μας προετοιμασία, με την αγάπη μας, την ηρεμία μας, την υπομονή μας, την κατανόηση μας, την κοινωνική μας συμπαράσταση, μάχιμοι για θέματα δικαιοσύνης, ανεκτικοί, χωρίς θυμούς και φωνές, και με το χαμόγελο της αγάπης, αλλά και με τη προσέλευση μας στο άγιο Μυστήριο της εξομολόγησης για τη πνευματική μας καθοδήγηση για Μετάνοια, για να καθαρίσουμε τη ψυχή μας και τη καρδία μας και το μυαλό μας για να φυτρώσουν μέσα τους η παρουσία το Φώς της χαράς της Γέννησης του Ιησού Χριστού, το οποίο πλέον θα σηματοδοτεί και θα καθοδηγεί καθημερινά τη ζωή μας, προστατεύοντας και την οικογένεια μας, και το κοινωνικό και φυσικό Περιβάλλον μας, με την ελπίδα για ένα καλύτερο κόσμο για όλους μας.